

HOA Trần Tử Khâm

HƯƠNG DƯƠNG

KHÔNG CẢN **nhặt trời**

不理會太陽的向日葵

Một tâm hồn dũng cảm vật lộn với số phận!

NHA XUẤT BẢN
VĂN HÓA THÔNG TIN

Hoa hướng dương không cần mặt trời

Kỳ 1: Cô bé ngoan

TT - Dù bạn đang bị bệnh tật giày vò hay không, hoặc bạn thấy mình vẫn chưa hề liên quan đến nỗi đau bệnh tật, chúng ta đều không nên bỏ qua câu chuyện về Tử Khâm. Trong cuốn sách này, có những chỗ cô viết rằng lẽ ra cô phải khóc nhưng lại vẫn không khóc, đều tràn đầy tinh thần dũng cảm mãnh liệt mà mỗi chúng ta đều mong mình cũng được sở hữu!

*Tử Khâm đã thể hiện sự kiên cường vào thời khắc yếu mềm nhất, và cô đã tìm được lý do để không buông xuôi. **Trịnh Hoa Nguyên (nhà văn)***

Hậu quả của việc đọc nhiều quá, ngay hồi tiểu học tôi đã biến thành con ếch bốn mắt, cặp kính rất thộn đã làm tôi càng giống một con vịt xấu xí

TT - Kỳ nghỉ hè năm lên 7 tuổi, năm đó tôi học lớp 1, cả gia đình tôi về quê thăm bà nội. Cha tôi có năm anh em trai và một cô em gái. Cha tôi là em thứ năm trong nhà. Các bác và cô tôi đều ở quê; ba chị em tôi và một lô các anh chị em họ được nô đùa thỏa thích với nhau! Bỗng một hôm cô tôi hỏi cha tôi: “Tại sao chân phải của Tử Khâm lại hơi tật tễnh?”.

Sau khi trở lại Đài Bắc, cha mẹ tôi đưa tôi đến khám tại Bệnh viện Hòa Bình (Đài Bắc) và chụp phim X-quang.

Các bác sĩ xem phim rồi nói với cha tôi: “Rất xin lỗi ông bà, cho đến nay tôi chưa thấy một tấm phim X-quang như thế này bao giờ. Chúng tôi khuyên ông bà hãy đưa cháu đến khám tại một bệnh viện lớn xem sao”.

Được một người nhà làm y tá giới thiệu, chúng tôi đến khám tại khoa xương (nhi khoa) của Tổng y viện Vinh Dân (Đài Bắc).

Bác sĩ cho chụp phim như thường lệ, chụp xong, tôi cùng cha mẹ ra phòng ngoài ngồi chờ. Kim đồng hồ nhích dần nhích dần, đến 7g bác sĩ mới gọi chúng tôi vào. Bác sĩ hơi trầm buồn, chỉ vào tấm phim X-quang và nói với cha mẹ tôi một hồi. Vì nói toàn những câu chữ nghe lạ hoắc nên tôi nghe không hiểu gì cả. Chỉ thấy ông chỉ vào những chấm lỗ chỗ trên tấm phim và nói với cha mẹ tôi về tình trạng xương của tôi. Về mặt của cha mẹ tôi thật nặng nề. Cha tôi luôn nhíu mày, còn mẹ tôi thì khóc. Chỉ có tôi cứ như là người ngoài bến lễn đứng đó, không hề biết rằng những sự việc sắp xảy ra sẽ làm thay đổi cả cuộc đời tôi.

Chỉ vài hôm sau đó, bệnh viện đã gọi điện đến nhà thông báo tôi phải nằm viện. Cha mẹ tôi sắp xếp ổn thỏa cho chị gái và em trai tôi, rồi đưa tôi vào nằm tại khoa xương của Bệnh viện Vinh Dân để chuẩn bị mổ.

Cho đến nay tôi chỉ còn nhớ mơ hồ về lần mổ đầu tiên ấy. Nhưng tôi không bao giờ quên đoạn đường nho nhỏ chở tôi vào phòng mổ, chiếc giường bệnh mà đứa trẻ là tôi đã nằm, hành lang hun hút quá lạnh khiến tôi rét run cầm cập, tim đập thình thịch liên hồi. Đó là lần đầu tiên tôi bị nằm trên xe đẩy người lạ đấy, không nhìn thấy cha mẹ thân yêu. Lòng tôi thầm kêu lên “ôi, tôi sợ lắm, mọi người cứu tôi với!”.

Sau khi vào phòng mổ, một cô y tá chụp lên mặt tôi cái chụp gây mê; với một đứa trẻ lên 7 là tôi thì cái chụp ấy có mùi quái dị cực kỳ khó ngửi, rất “thum thum”! Mặc dù tôi đã ngủ lịm đi ngay lập tức, nhưng kể từ ngày đó cái chụp ấy là nỗi kinh hoàng của tôi mỗi khi bị lên bàn mổ. Cho đến nay tôi vẫn rất hãi mùi của cái chụp ấy nên mỗi lần phải mổ sau này tôi đều yêu cầu y tá đừng chụp cái chụp ấy cho tôi khi tôi vẫn còn tỉnh táo, kéo cái mùi khủng khiếp ấy sẽ làm cho nỗi sợ hãi trong tôi lại trở dậy.

Chẳng rõ phải sau bao lâu tôi mới tỉnh lại trong buồng hậu phẫu; tôi mơ màng ngỡ ngợ hình như vẫn chưa mổ? Nằm trên giường, tôi định co chân thì bỗng nhận ra chân phải của tôi không chịu nghe lời. Tôi hiểu ra rằng mình đã được mổ.

Cô y tá đẩy xe chở tôi về buồng hồi sức. Cánh cửa tự động mở rộng, tôi nhìn thấy cha mẹ tôi đang vô cùng sốt ruột đứng đó chờ đón tôi, nhưng tôi không thể nói được một câu nào. Sau vài giờ nằm nghỉ, thuốc mê hết tác dụng, tôi mới tỉnh lại. Kề bên tôi là cha và mẹ đang nắm lấy tay tôi, thật vui mừng xiết bao!

Lại vài giờ nữa trôi qua, thuốc mê thật sự hết tác dụng, tôi bắt đầu cảm thấy đau buốt thấu xương. Tôi thử gắng chịu đựng, nước mắt trào ra không sao kìm được; mẹ tôi vội mời y tá tiêm thuốc giảm đau cho tôi.

Thuốc giảm đau bắt đầu có tác dụng, mặt tôi loang lổ các vệt nước mắt, thế rồi giấc ngủ ập đến. Thuốc giảm đau có tác dụng trong sáu giờ, nhưng thường là chưa đủ sáu giờ thì tôi đã lại thấy đau dữ dội ở các vết mổ.

Tôi không dám khóc to mà chỉ thút thít khóc cùng hai hàng nước mắt. Các cô y tá đều khen tôi rất ngoan, không kêu khóc ầm ĩ. Có lẽ cũng đúng thì phải! So với những trẻ em khác sau khi mổ thường kêu khóc ré lên rất khiếp thì đúng là tôi ngoan hết nhẽ!

Sau này trưởng thành rồi tôi ngẫm nghĩ lại về lần mổ ấy và biết rằng tôi mắc bệnh “xơ hóa xương hông phải” (fibrous dysplasia), xương hông bên phải có bệnh. Nhìn tấm phim X-quang thấy vùng xương ấy cứ lỗ chỗ như tổ ong với rất nhiều đốm trắng - đó là những điểm bị xơ hóa.

Quá trình phẫu thuật là: bác sĩ nạo bỏ những vùng xương bị xơ hóa, sau đó dùng xương của các “ngân hàng xương” (các mảnh xương của những bệnh nhân bị cắt các chi, đã hiến cho bệnh viện, được bảo quản ở nhiệt độ thấp) rồi vá vào đó, nhằm trợ giúp cho xương được tái tạo phát triển.

Để đề phòng bệnh nhân mini là tôi cứ quây lung tung sẽ lâu lành vết mổ hoặc xương sẽ đâm làm đau cơ thịt, người ta đã bó bột toàn bộ chân phải của tôi và một nửa trên của đùi trái. Tôi gần giống một mumiya1 (còn gọi là moni, tức xác ướp Ai Cập - ND), chỉ khác là nửa người trên vẫn hoạt động được!

Chừng một tuần lễ sau ca mổ, tôi ra viện trở về nhà. Gia đình tôi ở tầng ba của một chung cư kiểu cũ, không có thang máy. Tôi vẫn đang bó bột nặng trĩu, cha tôi cõng tôi lên nhà. Chị tôi và cậu em mừng rỡ đón chờ tôi về. Tôi cũng thấy rất vui!

Và thế là tôi bắt đầu sống quãng thời gian ba tháng phải nằm cố định. Suốt ngày nằm trên giường, căn phòng không có tivi; tôi bèn xem truyện tranh Cái chuông nhỏ, đọc Nhật Báo Quốc Ngữ, nghe đài. Đọc báo, tôi thường đọc to thành tiếng; có lẽ là luyện tập để đặt cơ sở cho khả năng đọc diễn cảm sau này cũng nên!

Sau ba tháng chịu đựng, ngày tháo bột cũng đã đến, đây là một chuyện thật đáng sợ! Tôi nằm trên giường, một bác nhân viên cầm cưa máy tiến lại. Tiếng máy rít lên inh tai khủng khiếp.

Tim tôi đập liên hồi, toàn thân co rúm lại, chỉ sợ bác ấy cưa nhầm thì người tôi sẽ rách tan, ruột gan văng tứ tung! Nhưng tôi đã lo quá thừa vì bác ấy cưa và tháo bột rất điệu nghệ, chỉ vài nhát đã hoàn tất việc này.

Bác đỡ từng mảng bột thạch cao màu trắng đục, trả lại tự do cho tôi! Sau đó tôi bắt đầu chống nạng tập đi. Thoạt đầu tôi đi rất chậm và mệt, cứ như một chú rùa nhỏ lê bước. Tôi dần dần bình phục, không cần chống nạng nữa, và đi lại như thường bằng đôi chân của mình.

Tôi những tưởng đây là lần thử thách đáng sợ duy nhất của mình, nào ngờ tôi đã quá lạc quan mất rồi!

TRẦN TỬ KHÂM

Đời người thật vô cùng kỳ lạ, dường như ông trời muốn tìm mọi cách để thử thách tôi; rồi từ trong chuỗi thử thách ấy, tôi đã được luyện thành tôi ngày nay mà mọi người rất mến yêu!

Vì vậy, tuy có oán trách thượng đế đã sắp đặt như thế, nhưng tôi vẫn thật lòng cảm ơn người đã ban cho tôi nhiều cơ hội để rèn luyện.

Thế nhưng, kính thưa thượng đế, tôi vẫn cứ phải nghĩ điều này: đã là chúa tể toàn năng cai quản vũ trụ thì tại sao Người lại không ban cho tôi sức khỏe? Tại sao lại phải thử thách tôi rất khác biệt với mọi người khác?

Thượng đế nhân từ cười và trả lời tôi:

“Đó là vì ta biết con sẽ làm được! Giống như thầy giáo thường giao cho học sinh khá nhất lớp làm những bài tập học búa nhất!”.

Thượng đế kính yêu! Người nên biết con rất khao khát được làm một người bình thường, không hề muốn khác với ai, con chỉ mong có sức khỏe và được sống cuộc sống hối hả bận rộn như mọi người. Tuy nhiên, người đã chọn con thì tin rằng người cũng có dụng ý của mình! Con sẽ cố gắng để xứng đáng làm một cô con gái của người, để ý muốn của người được thực thi!

Thử thách vẫn đang ở phía trước. Năm 9 tuổi, bệnh tái phát, Trần Tử Khâm lên bàn mổ lần thứ hai. Năm 11 tuổi lại phải phẫu thuật lần ba. Năm 14 tuổi, các bác sĩ bó tay đối với cổ tật ở chân, Trần Tử Khâm bắt đầu sống chung với thuốc giảm đau. Nhưng một năm trước đó, một nỗi đau còn lớn hơn đã ập đến...

Tiffany (biệt hiệu của Trần Tử Khâm - TT) có thể bình thản kể chuyện mình bị cưa chỗ này, bị vá chỗ kia; Tiffany càng bị đau thì càng cười rất vui! Nhưng hễ nhắc đến cha thì Tiffany lại thấy bùi ngùi. Cha là một vùng rất nhạy cảm, rất đau buồn trong tâm hồn Tiffany.

Kỳ 2 : Cha và con gái

Tôi dần quen với cuộc sống mới ở trường trung học, cũng tìm lại được sự tự tin ngày trước, lại duy trì thành tích học tập thuộc tốp ba người đứng đầu lớp. Cuối học kỳ II năm học đầu tiên, tôi được xét chọn là học sinh gương mẫu và còn được cử vào nhóm dự thi học sinh gương mẫu của niên khóa này.

Nói không ngoa tí nào: tôi dự thi, nhưng cha tôi còn căng hơn cả tôi: nào là in tờ quảng cáo cho tôi, nào là đi mua băngrôn cho “thí sinh” là tôi đeo. Tôi choàng nó vắt chéo qua người, đi từng lớp để vận động các bạn bỏ phiếu cho! Cảm giác ấy vừa vinh dự vừa náo nức thật tuyệt vời!

Học kỳ I năm học 2 tôi tham gia thi môn văn toàn trường và giành được giải tư. Cha tôi đã có ảnh hưởng rất sâu đối với môn văn của tôi. Ông nói văn chương không nhất thiết phải là những câu chữ mượt mà bay bổng, nhưng nhất định phải thể hiện sự thành thật tự đáy lòng; nếu chính ta không xúc động mà viết ra nó thì nó không thể làm cho bất kỳ ai rung động!

Cha tôi rất ham đọc sách, tủ sách của nhà tôi xếp đầy sách mà cha tôi mua. Cha tôi rất ham viết, gửi bài, thậm chí đã được in vài tác phẩm. Từ nhỏ tôi đã nhiều lần chứng kiến cảnh đêm khuya thanh vắng cha tôi cặm cụi ngồi bên bàn với ngọn đèn, cây bút và một tập giấy, rất miệt mài say sưa.

Cha tôi chào đời khi ông nội tôi đã mất, nên thời thơ ấu của cha tôi rất thanh bần, gia cảnh khó khăn nên cha tôi phải nghỉ học giữa chừng. Không được tiếp tục học lên là một nỗi nuối tiếc của cha tôi.

Vì vậy cha tôi rất coi trọng việc học hành của các con, chỉ mong các con ham học; cha tôi luôn luôn hết lòng động viên chúng tôi. Tôi còn nhớ hồi xưa còn bé, hễ tôi đọc thuộc một đoạn Tam tự kinh hoặc một bài thơ Đường, cha tôi liền thưởng ngay mấy đồng để ăn quà! Hồi tôi học tiểu học, cha tôi được đi học lớp chuyên tu ở trường tại chức công nghiệp cao cấp,

cha tôi ban ngày đi làm, buổi tối đi học, và còn là một lớp trưởng được các thầy, các bạn rất yêu mến.

Khi học năm lớp 6 tiểu học tôi phải lên bàn mổ lần thứ ba, cũng là dịp cha tôi sắp phải thi tốt nghiệp. Hồi ấy đêm đêm cha tôi thường ở bên tôi trong bệnh viện, tay cầm cuốn sách viết về bệnh ung thư. So sánh với sự nghiêm túc và miệt mài ấy, tôi tự thấy mình còn kém cỏi thật đáng hổ thẹn!

Có lẽ vì phải vừa học vừa làm lại vừa phải trông nom tôi, cha tôi đã quá vất vả. Khi tôi học năm 2 trung học thì cha tôi mắc bệnh và phải xin nghỉ dài hạn để dưỡng bệnh.

Nghỉ dưỡng bệnh, lẽ ra cha tôi phải ở nhà nhiều hơn; nhưng vào các buổi trưa cha tôi lại thường xách cặp lồng thức ăn đến hành lang ngoài cửa lớp học chờ tôi tan học. Cha tôi mỉm cười đón tôi, lòng tôi thấy ấm hẳn lên như có một luồng hơi nóng đang lan tỏa khắp người. Tôi như muốn kêu lên: “Đây là người cha thân yêu nhất, vĩ đại nhất của tôi!”.

Hai cha con chúng tôi có rất nhiều điểm chung, ví dụ đều cùng thích hát. Nhà tôi có rất nhiều băng karaoke, lúc nào cũng có thể mở ngay để cùng hát. Giọng của tôi cũng khá khá, cho nên khi hát các bài nam nữ hát xen, tôi luôn luôn là bạn diễn rất ăn ý của cha tôi. Hai cha con có thể say sưa hát hết bài này sang bài khác không biết mệt là gì!...

Còn nhớ một lần tôi tan học trở về, lúc này mẹ tôi vừa ra phố chỉ mình cha tôi ở nhà; ông rất yếu và gầy, đang nằm trên giường. Cha tôi buồn bã nói với tôi: “Rồi đây các con đều phải cố gắng lên, cha không thể chăm sóc các con được nữa đâu!”. Tôi bỗng thấy choáng váng như sét đánh bên tai, đau xót không nói nên lời, tôi gắng kìm hai hàng nước mắt rồi chạy về phòng mình.

Tôi rất muốn thưa với cha rằng “con sẽ cố gắng kiên cường” nhưng không sao nói được. Hai mắt tôi nhòa lệ, tôi mở cuốn nhật ký ghi lại câu nói vừa rồi của cha.

Mùa đông lạnh lẽo nhất đời

Đợt thi giai đoạn ba của học kỳ 1 năm 2 trung học đã kết thúc. Vừa mới nghỉ đông được vài hôm thì bệnh tình của cha tôi bỗng rất tồi tệ. Ông không

thể nói được nữa, toàn thân run lẩy bẩy. Tôi vô cùng lo sợ, chị tôi vội gọi điện 119 mời xe cấp cứu.

Cha tôi được đưa ngay vào phòng cấp cứu. Vì cha tôi quá gầy nên cặp nhiệt kế ở nách một lúc lâu vẫn không thể đo được thân nhiệt. Hình như cha tôi định nói với tôi câu gì đó, nhưng vì ông quá đuối sức nên không thể nói; tôi cũng không hiểu ông nói gì. Ông mở to mắt nhìn tôi, thở dài và mỉm cười. Tôi đau buồn đến cùng cực! Tại sao tôi lại không nghe thấy? Tại sao?...

Khấp người cha tôi là đủ các thứ ống dẫn kỳ quái, hai tay bị buộc bằng vải, vùng cổ bị trích một lỗ thủng và luồn một ống dẫn vào đó. Tôi rất thương cha, nước mắt giàn giụa, nghẹn ngào không sao nói được một lời.

Cô y tá nói vì cha tôi không thật tỉnh táo, đã vài lần định giật bỏ các ống truyền dịch nên đành tạm “trói“ hai tay ghì vào thành giường để bảo đảm an toàn.

Tôi không thể tin rằng thân hình gầy gò còm nhom như một con cừu nhỏ nằm bất lực trên giường kia lại là người cha thân yêu của tôi. Trong tâm trí tôi, cha là một người khổng lồ oai vệ lực lưỡng, che chở mọi bão tố hiểm nguy cho tôi kia mà! Cha đã không còn sức mạnh từ bao giờ vậy? Ông đã trở nên yếu ớt từ lúc nào để đến nỗi không bảo vệ được chính mình nữa thế này?

Đến giờ qui định, chiều hôm đó chúng tôi lại vào thăm cha tôi. Thật kỳ diệu, cha tôi bỗng lại nói được! Ông nói mình cảm thấy khỏe lên nhiều, không thấy đau đớn khổ sở, đã rất dễ chịu rồi! Nghe cha nói thế tôi vui sướng vô cùng, có lẽ những lời cầu nguyện của tôi đã trở thành sự thật?! Ông trời đã rủ lòng thương xót, cho cha tôi được bình phục rồi đây!

Nhưng khi đi ra ngoài buồng bệnh, tôi nghe thấy các cô bác người nhà đang thì thầm, e rằng đó là hiện tượng “hồi quang“ cũng nên: vì con người ta lúc sắp ra đi linh hồn sẽ từ từ rời thể xác, làm giảm bớt đau đớn cho con người.

Tôi nửa tin nửa ngờ, và không ngớt tự nhủ: “Không đúng! Cha còn chưa chứng kiến các con trưởng thành, cha còn chưa nhìn thấy chân tôi khỏi hoàn toàn thì cha sẽ không nỡ nào bỏ chúng tôi, nhất là không nỡ bỏ tôi mà

đi!”. Tôi không ngừng thầm cầu nguyện cho cha tôi, cầu xin ông trời đừng đưa người cha thân yêu của tôi ra đi.

Nhưng có lẽ ông trời không nghe thấy lời tôi cầu xin. Ba giờ chiều hôm đó, cô y tá vội vã chạy ra bảo chúng tôi hãy vào ngay với cha. Tim tôi bỗng thất lại, toàn thân run rẩy, chạy nhanh vào phòng. Các bác sĩ đang khẩn trương cấp cứu, còn cha tôi thì không có một phản ứng nào. Lòng tôi thầm gọi: “Cha ơi, con xin cha hãy mở mắt nhìn con đi!” nhưng người cha thân yêu của tôi mắt vẫn nhắm nghiền; thế rồi máy đo nhịp tim bỗng “cạch” một tiếng, tim cha tôi đã ngừng đập, ông đã tắt thở.

Chiều 21-1-1993, khi mọi người đang vui vẻ chuẩn bị đón tết, cả nhà quây quần đoàn tụ thì người cha vô cùng thân yêu đã vĩnh biệt chúng tôi.

Tôi còn nhớ hồi tôi còn bé, cha tôi thường hay sang Nhật Bản công tác. Lúc về nước ông không bao giờ quên mua cho chúng tôi rất nhiều thứ quà. Những ngày nghỉ ông thường dẫn ba chị em tôi đi chơi; các khu vui chơi giải trí lớn, các điểm du lịch đều từng in dấu chân vui vẻ của chúng tôi. Cha tôi rất vui tính và dí dỏm, thường hay đùa chúng tôi cười như nắc nẻ.

Những ngày tháng ngọt ngào vẫn như đang còn đây, nhưng tôi lại không bao giờ nhìn thấy cha tôi nữa. Tôi vẫn chưa kịp trưởng thành để cố gắng làm việc, kiếm được nhiều tiền để mời cha đi chơi và phụng dưỡng cha. Tôi vẫn chưa kịp lớn cho chân mau được bình phục để cha khỏi phải lo lắng cho tôi. Tôi vẫn chưa kịp trưởng thành để có gia đình ổn định, rồi sinh con cái, để cha tôi được nhìn thấy tôi hạnh phúc trọn vẹn.

Vốn luôn trông chờ ở cha giúp thì từ nay tôi đã mãi mãi mất đi chỗ dựa. Tôi thấy mình cô độc không biết bầu vú trông cậy vào đâu. Tôi hiểu rằng từ nay không còn ai che chở mọi phong ba bão tố mây đen trên bầu trời cho mình nữa. Cái tết năm đó là một mùa đông lạnh lẽo nhất đời tôi.

Năm nay cả nhà tôi đến Bát Lý viếng thăm cha tôi. Mẹ tôi rất vui, nói với cha tôi: “Sách của con gái chúng ta sắp ra mắt!” và hẹn với ông khi nào sách được in sẽ cầm đến trình với cha tôi. Cô con gái ngày trước thường chứng kiến người cha đêm khuya chong đèn miệt mài, nay đã dùng cuộc đời của mình viết nên cuốn sách. Tôi vẫn nhớ lời cha tôi dặn dò tôi hãy

dũng cảm lên! Tôi cũng rất vui mừng nói với cha: “Thưa cha, con đã làm được ạ!”.

TRẦN TỬ KHÂM

Con đã làm được ạ! Để nói được câu nói đơn giản ấy với người cha thân yêu, cô con gái nhỏ ngày nào đã phải đi trên một con đường vắng vẻ những đau đớn.

Hơn 10 năm sau ngày cha mất cũng là hơn 10 năm Trần Tử Khâm phải vật lộn để giành giật lại sự sống của chính mình...

Hoa hướng dương không cần mặt trời (kỳ 3): Ba cực hình trong lịch sử

Không ngờ cả hai vùng cộng lại dài trên 70 cm. Vết sẹo mổ cắt gan thì có hình chữ L; sẹo ở đùi thì uốn lượn dài dài, hai vết sẹo lại còn giao nhau nữa.

Tôi bỗng nhận ra rằng các vết sẹo của mình rất giống hai tuyến đường sắt vận chuyển nhanh Mộc Sách và Bản Nam, nơi hai vết sẹo giao nhau chính là nhà ga Trung Hiếu Phục Hưng, ở đó có hiệu bách hóa SOGO và rất nhiều cửa hàng đông vui, tôi rất muốn đến đó chơi.

Trên người tôi có hai hệ thống vận chuyển nhanh giá thành khá cao, thật đáng tự hào!

Cực hình hạng ba: chọc thăm dò

Chọc thăm dò nhằm lấy tế bào để xét nghiệm sinh thiết. Vì vùng hông của tôi có xuất hiện vật thể lạ, nên cần xác định vị trí để làm sinh thiết rồi xét nghiệm. Cho nên phải dò tìm bằng máy tính và chọc thủng màng bụng.

Tôi phải nằm sấp trên một tấm phẳng, máy quét cắt lớp - tựa như dụng cụ của ảo thuật gia David Copperfield - lướt trên người tôi; khi định vị được rồi thì đánh dấu vào vị trí sẽ chọc thủng, rồi quét lại một lần nữa cho chuẩn xác. Sau khi sát trùng vị trí đó, họ dùng một mũi kim hơi to, dài độ 10 cm chọc vào.

Tôi bị chọc ở hông. Thoạt đầu chỉ hơi đau, họ tiếp tục chọc sâu hơn thì tôi thấy đau kinh khủng; lại quét xác định vị trí mũi kim rồi điều chỉnh - tức là mũi kim sẽ di chuyển sang phải sang trái! Tình huống này mới thê thảm làm sao!

Chọc kim vào là để lấy mẫu tế bào. Khi vị trí đã chuẩn rồi, thì “khục” một cái làm tôi giật mình, vừa đau vừa khiếp hãi; thế là họ đã “cấu” được một mẫu xương của tôi đưa ra! Lại tiến hành một lần nữa, họ cần lấy hai mẫu tại cùng một vị trí. Đương nhiên là không vì đã có chuẩn bị tâm lý mà sự đau đớn và khiếp sợ sẽ giảm bớt.

Một lần chọc thăm dò khác là để sinh thiết gan. Gan nằm ở gần thành bụng phía trên, cho nên tôi nằm ngửa và nhìn rõ quá trình thao tác.

Vẫn là một chiếc kim to dài xuyên qua da bụng tiến vào vùng gan, rồi thấy đau như bị dao đâm, tức là mũi kim đã chọc vào gan; máu trào ra nhuộm đỏ cả thiết bị quét siêu âm. Lúc đó tôi thấy mình tựa như một con dê đang chờ làm thịt, nhưng trên người đang bị cắm kim như thế, dầu muốn chạy trốn cũng không thể được!

Sau đó gan tôi bị “cấu” ra một mẫu, tôi có cảm giác bụng bị thui mạnh một quả, tôi “á” lên một tiếng đau đớn, rất giống trong truyện võ hiệp vẫn miêu tả khi một hiệp khách bị giết!

Tôi vẫn thường rất nhạy cảm với các chất gây mê như moóc-phin, hề nghĩ thấy là buồn nôn, cho nên khi nằm sắp trên thiết bị máy tính cắt lớp, tôi nghĩ mình đã phải chịu quá nhiều khổ sở rồi, nay lại bị chọc thăm dò ở hông tôi trào nước mắt khóc rung rức, hai vai rung mãi không thôi. Thấy vậy cô y tá vội an ủi tôi: “Em đừng xúc động thế này!”.

Sau khi đã xong việc chọc thăm dò, mẹ tôi thấy tôi khóc sung cả mắt, bèn hỏi: “Con đau đến thế kia à?”.

“Con không đau, mà là con rất tủi thân!”.

Cực hình hạng hai: chụp phim hệ thống tiêu hóa

Sau khi tôi được phẫu thuật điều trị ung thư xương, các bác sĩ cho biết hình như trong người tôi vẫn còn có dị vật bất ổn nhưng chưa xác định rõ là ở vùng nào. Rồi họ bố trí chụp barium nhằm xác định xem trong đường ruột của tôi có hiện tượng gì không. Quá trình này thật là bi tráng hết nhẽ!

Trước tiên phải uống thuốc tháo dạ để tống khứ các thứ “hàng tồn đọng” ra bằng hết. Hồi đó Tiffany vẫn rất lúng túng nên mẹ phải giúp bằng cách dùng bông dẹt (có thâm niên ốm đau rồi nên tôi không cảm thấy e ngại khi nói ra hai chữ này) đặt trên giường để hứng chất thải.

Khi đã thải hết rồi thì tiến hành chụp barium. Từ hậu môn, người ta bơm chất khí vào cho căng đường ruột nhằm dễ quan sát đại tràng, ruột non.

Tiếp đó họ bơm chất barium trắng đục vào đường ruột. Lúc này tôi phải vận hết sức lực toàn thân để nén cái phản xạ muốn bài tiết. Dưới sự trợ giúp của các hộ lý, tôi xoay chuyển cơ thể vốn dĩ không sao cựa quậy được - để cho chất barium lan tỏa khắp đường ruột đã được bơm phồng lên.

Lúc này đầu tôi lại hiện lên mấy chữ “con dê đang chờ làm thịt”, người ta đang vừa xoay vừa nướng tôi.

Cực hình hàng đầu, có tên gọi là “đốt cao tần”

Nhắc đến hai chữ này, tôi thấy rùng mình, vì tôi đã hai lần bị ăn đòn “đốt cao tần”. Liệu pháp đốt gần đây mới có mặt ở xứ này, tức là: dùng một cây kim to và dài (30cm) để chọc vào tận giữa khối u, tiếp đó mũi kim sẽ kêu hai tiếng “tách tách” rồi xòe ra, biến thành móng vuốt bám lấy khối u (chắc mọi người đã nhìn thấy “cỗ máy kẹp trẻ con”), rồi bác sĩ xì vào đó một sức nóng hàng trăm độ đốt cháy các tế bào ung thư. Trọng tâm thiết kế “cái của nợ” này là mở rộng phạm vi đốt cháy khối u để rút ngắn thời gian của quá trình điều trị, giảm bớt nỗi khổ cho bệnh nhân.

Bước đầu là “lách cách”, dụng cụ đã níu chặt lấy khối u ở gan. Mới đầu tôi thấy sợ hãi nhiều hơn là đau đớn, vì nhìn cái kim dài như thế chọc vào người thì sợ chết khiếp.

Sau đó họ truyền nhiệt độ cao vào khối u (thật là vô cùng vô cùng đau khổ cho Tiffany! Tôi đau đến nỗi đã văng tục! F x x x, S x x x). Đầu mũi kim lạnh lùng thiêu đốt ở gan tôi chẳng khác gì nướng thịt. Thuốc giảm đau không có tác dụng gì!

Vì quá nóng nên tôi cảm thấy như bị nhốt trong một cái lò nướng ba mặt gia nhiệt, nóng kinh khủng; đồng thời còn phải thở hít để đẩy hoành cách mô lên xuống phối hợp với lệnh của bác sĩ vận hành thiết bị. Bị nướng ở nhiệt độ 100 độ, toàn thân tôi đầm đìa mồ hôi suốt nửa giờ.

Sau khi đã đốt khối u, tôi còn bị đặt một túi cát 2kg lên vết thương và nằm đó, để hạn chế mất máu ở gan.

Bạn có biết cảm giác ở địa ngục là gì không? Theo tôi, nó là điều trị “đốt” khối u như vậy đó. Khi tôi kêu ca với bác sĩ về nỗi khốn khổ này, ông nói: “Lần trước có một ông cụ ngoài 80 tuổi đã bị đốt, cụ nói là không đến nỗi nào”.

Tôi kể lại nguyên văn câu này với cô y tá, cô nói: “Chắc cụ già đó đã trải qua tám năm kháng chiến rồi cũng nên!”.

Ôi, thật là khôi hài!

Bạn đã thấy cách mà Trần Tử Khâm kể về bệnh tật và đau đớn của mình. Quá nhiều thua thiệt nhưng cô gái trẻ lại bảo: “Giúp đỡ người khác và được người khác giúp đỡ là những điều rất tuyệt vời”.

Và cô thấy mình có một núi công việc phải làm...

Hoa hướng dương không cần mặt trời (Kỳ 4)

Nằm viện cũng rất bận rộn

Cụ thấy cháu có xinh không?

Có một bà cụ tuổi ngoài 80 là bệnh nhân vào nằm cùng buồng, cụ đã nằm hơn một tháng trời. Những người con lục đục cãi cộ vì chuyện luân phiên nhau vào chăm sóc mẹ. Bà cụ đành chỉ biết nín lặng, rồi bỏ ăn uống, mắt nhắm nghiền nằm đó hình như mặc kệ mình đói bụng để chết quách cho khỏi phải chứng kiến đàn con cháu cãi nhau.

Một hôm người con cố nài nỉ bà cụ uống sữa, bà vẫn không chịu; tôi bèn đến ngồi bên giường nắm bàn tay cụ, thấy vai cụ bắt đầu rung rung.

“Cụ ơi, cụ thật đáng mến!”. Tôi nhẹ sờ tay lên vai bà cụ, rồi cúi rạp mình xuống gần. Động tác này rất khó khăn vì khớp háng của tôi bất lực, muốn ngồi hoặc nằm đều phải lựa rất khéo. Tôi nằm kê sát, khế hôn lên má bà cụ. Chắc đã lâu lắm không được ai âu yếm như thế nên bà cụ mở mắt ra, đôi mắt cụ bỗng sáng lên tỏ ra rất có sức sống.

Tôi tươi cười và hỏi: “Cụ thấy cháu xinh không ạ?”. Bà cụ nhìn tôi gật đầu. Tôi lại cười rồi hỏi tiếp: “Phải truyền dung dịch, rất đau phải không bà? Cháu cũng phải truyền, nhưng cháu ăn rất khỏe cho nên cháu vẫn rất phần chân và có sức, đúng thế không ạ?”.

Có lẽ đã rất lâu không có ai làm nũng với bà cụ hoặc ôm hôn bà, bà bỗng trào nước mắt. “Bà ạ, bà phải ăn đi, phải ăn thì mới có sức!”. Tôi nằm kề bên tiếp tục nắm tay bà cụ và nũng nịu trò chuyện, đôi lúc còn ôm bà cụ. Chắc cụ không hiểu tôi là ai, nhưng tôi thì rất hiểu tâm lý người bệnh, ai ai cũng muốn được vỗ về và quan tâm.

Sau đó người con đã dễ dàng cho cụ uống sữa. Họ thở phào như trút được gánh nặng, nhìn tôi và cảm ơn những nụ cười của tôi.

Ông ơi, cháu chào ông!

Có lần cô y tá nhờ tôi đến với một cụ ông đã ngoài 70 tuổi, cụ cũng mắc chứng ung thư xương. Cũng thật kỳ lạ, vì ung thư xương thường rơi vào những người trẻ tuổi, hiếm khi thấy người già mắc phải. Nhưng qui luật nào cũng có ngoại lệ, cũng kỳ lạ như chứng ung thư ống dẫn mật thường thấy ở người già thì lại rơi vào tôi.

Cô y tá nói ông cụ đã điều trị bằng cách đốt điện nên đường ruột bị tổn thương, vẫn bị đại tiện ra máu kéo dài, chỉ số bạch cầu rất thấp, toàn thân rã rời, mất hết cả ý chí.

Y tá và mọi người đều đã khuyên nhủ, bác sĩ cũng khuyên ông cụ đừng lo lắng vì tình trạng của cụ chưa nghiêm trọng, nếu dùng thuốc cầm máu thì tình hình sẽ được cải thiện. Nhưng ông cụ không tin, vẫn luôn rất lo sợ.

Tôi vào buồng của ông cụ, cười rất tươi, nắm lấy tay cụ và nói: “Ông ơi, cháu chào ông!”.

Tôi hỏi tiếp: “Đến giờ ông vẫn thấy rất khó chịu phải không? Cô y tá nói hình như đường ruột của ông bị tổn thương, đúng không?”.

Dường như gặp được người tri âm, ông cụ bắt đầu kể nào là đau ở đâu, nhức ở chỗ nào, bị ngã gãy xương ra sao, chảy máu đường ruột ra sao. Tóm lại là toàn thân đang có vấn đề! Tôi nói: “Ông ạ, cháu cũng bị ung thư xương! Xương hông bên phải của cháu đã bị cưa mất; cháu còn bị ung thư ống dẫn mật, còn bị chổng nạng suốt đời nữa kia!”.

Sau chừng năm phút trò chuyện với tôi, ông cụ bỗng tỏ ý xót thương và nói: “Cháu nên đi đứng cẩn thận, coi chừng bị ngã thì gay!”.

Tôi tươi cười, giơ tay chào tạm biệt ông cụ. Tôi rất cảm động vì bản thân ông cụ đang gay go là thế mà vẫn nhắc tôi hãy đi đứng cho cẩn thận.

Sau đó tôi nói với cô y tá: “Ông cụ đã chịu nói chuyện với em!” khiến cô y tá rất kinh ngạc vì ông cụ vốn luôn cho rằng bệnh của mình không thể cứu vãn, và không thiết nói chuyện với ai cả.

Cụ kể rằng cô y tá đã cho cụ biết tôi bị bệnh tật từ năm lên 7 tuổi, cụ cười vui và nói: “Cháu thật là can đảm! Sau khi gặp cháu, bác cũng đã biến thành một người khác!”.

Lần thứ ba sang thăm, tôi nắm tay ông cụ và nói tôi sắp ra viện. Cụ tỏ ra rất thân tình và chủ động hỏi tên tôi; cụ nói mình đã phấn chấn lên nhiều và vô cùng cảm ơn tôi.

Ngày 10-3-2004, Tiffany trở lại Trường ĐH Hoa Phạn thân yêu, cảm ơn thầy cô và các bạn. Cô đang trả lời phỏng vấn báo chí

Niềm vui trước mắt chị

Một hôm hai mẹ con tôi đi dạo ngoài hành lang, tôi đang vừa đi vừa hát thì một cô hộ lý đến gặp tôi.

“Tôi phụ trách chăm sóc một nữ bệnh nhân đang có tâm trạng rất không ổn, em có thể sang trò chuyện với chị ấy được không?”.

“Đương nhiên là được ạ!”.

Thế là tôi sang. Đó là một phụ nữ ngoài 40 tuổi, vừa cần lọc thận lại vừa mắc bệnh ung thư, phải điều trị bằng hóa chất. Thông thường bệnh nhân ung thư nếu phải truyền hóa chất thì cần bài tiết rất nhiều để các độc tố trong người được nhanh chóng thải ra. Nhưng chị ấy lại đồng thời mắc bệnh thận và ung thư, cho nên không thể chủ động bài tiết. Vừa phải truyền hóa chất vừa phải lọc thận. Rõ thật là khổ.

Tôi nắm tay chị và trò chuyện với chị.

“Tại sao chị lại không vui?”. Có lẽ chỉ tôi mới có thể hỏi chị câu này vì tôi cũng là bệnh nhân ung thư.

“Tôi sợ có ngày tôi phải vĩnh biệt mọi người thân yêu của mình. Nghĩ đến điều này lòng tôi nặng trĩu, rồi cứ thế mà khóc hoài”.

Tôi bèn kể cho chị nghe một câu chuyện.

Có vị phú ông nọ xây một ngôi nhà hết sức tráng lệ, rồi một hôm có chàng trai trẻ đến gõ cửa, tỏ ý rất mong được vào chiêm ngưỡng ngôi nhà này và hỏi vị phú ông có cho phép không?

Phú ông nói: “Được!”. Ông ta giơ ra một chiếc thìa lớn đang đựng đầy mỡ rồi nói: “Tôi không đòi tiền lệ phí của anh, nhưng anh phải vừa tham quan vừa giữ chiếc thìa sao cho không rơi mất một giọt mỡ nào!”.

Chàng trai vui vẻ cầm thìa mỡ rồi bước vào khu nhà sang trọng. Anh bước đi từng bước hết sức thận trọng, rất lo mỡ sẽ bị sánh ra. Cứ thế, anh đã ngắm nhìn xong cả khu nhà. Lúc ra khỏi cửa, vị phú ông hỏi: “Anh đã nhìn thấy những gì?”. Chàng trai tiu ngịu trả lời: “Không nhìn thấy gì cả, vì tôi chỉ lo mỡ sẽ rơi ra!”.

Câu chuyện này nói với chúng ta rằng nếu cứ luôn luôn lo lắng về những chuyện chưa xảy ra thì chỉ có thể trở ngại cho chúng ta ngắm nhìn những cảnh tươi đẹp đang ở ngay trước mắt.

Tôi nói với chị bệnh nhân đang nhăn nhó ủ rũ rằng: “Có lẽ ung thư là rất đáng sợ vì “những điều chưa biết” đã làm cho người ta phải sợ hãi; nhưng nếu chị cứ tiếp tục lo mình sẽ không còn được thấy người thân thì chị sẽ không thể cảm nhận những niềm vui trước mắt vẫn được chung sống với họ”.

Nghe xong câu chuyện tôi kể, chị bật khóc. Tôi hiểu rằng khóc như thế là vẫn có hi vọng.

Cùng chia sẻ nụ cười

Có một bà tuổi đã rất cao vào nằm kề bên giường bệnh của tôi, nhà bà rất giàu. Bà chỉ bị gãy tay, nhưng các con thì chỉ mãi hau háu chờ bà chia tài sản cho. Họ thậm chí bàn tán ngay bên giường bệnh rằng “anh X, chị Y đã nhanh chóng nâng tiền đi rồi! Thật là đáng ghét!”.

Mẹ còn đang sống sờ sờ ra đó mà đám con cái đều chỉ mong bà nhanh nhanh từ giã cõi đời để đỡ phải tốn viện phí, và để mình sớm được nhận tiền chia tài sản.

Có lẽ vì thấy thương bà nên tôi thường trò chuyện với bà. Nhưng hồi trẻ bà từng bị tai nạn dẫn đến hậu quả là teo tiểu não nên mất khả năng ngôn ngữ. Tôi nắm tay bà, làm nũng với bà; bà rất thích ngắm nhìn xem tôi đang làm gì.

Một lần vào buổi tối bà thò tay qua bức rèm ngăn khiến tôi sợ giật nảy mình. Tôi hiểu ngay rằng bà muốn nắm lấy tay tôi, thế là tôi cũng đưa tay ra; tôi mong niềm vui trong tôi có thể truyền sang để bà cũng thấy vui.

Những khi bà không ngủ được, bà cũng thích nhìn tôi; những khi tôi rất mệt, tôi nói với bà: “Bà ạ, bà cháu ta hãy cùng ngủ đi!”. Bà gật đầu rồi nằm rất ngay ngắn, tỉ mỉ sờ nắn các móng tay của mình.

Thật ra mọi bệnh nhân đều thế cả, chỉ mong được người khác quan tâm và yêu thương.

Yêu một người sắp bị thần chết bắt đi thật không dễ gì. Bệnh ung thư luôn áp sát hỏi những người có liên quan rằng: khi người thân yêu ra đi thì sẽ thế nào đây?

Cho nên bệnh ung thư không chỉ là thử thách đối với người bệnh, mà còn là thử thách đối với người bạn đời và cả những người thân của người bệnh nữa. Nên làm một kẻ ít tình cảm, đừng dành quá nhiều tình cảm và quan tâm làm gì; hay là hãy tranh thủ những tháng năm còn được ở gần nhau để cùng gắn bó thiết tha, sau đó chấp nhận sự hẫng hụt to lớn sẽ đến với ta?

Cho nên điều mà tôi có thể làm trong căn buồng bệnh này là làm một người bạn cố gắng khích lệ mọi người - cũng giống như tôi, rất cần được khích lệ động viên - để chúng ta cùng chia sẻ những nụ cười.

Hoa hương dương không cần mặt trời (kỳ cuối)

Sức mạnh siêu nhiên

Một hôm tôi nhận được một tờ báo điện tử, người bàn giao cho tôi nói rằng có một anh tên là Hoài Đặc đã chèn bài “Sự bắt đầu hoàn toàn mới” của tôi vào tờ báo, anh còn viết một bài cảm tưởng; lại chú thích thêm “Bạn nào muốn khích lệ cho Tiffany hãy nhấp vào đây”. Đó là một biểu tượng liên lạc, tôi tò mò mở ra xem.

Một vườn hoa hướng dương tươi đẹp đang đón chào tôi, cùng rất nhiều bài của các bạn chưa quen biết nhắn gửi tôi. Phút giây đó tôi ngẩn ra trước màn hình máy tính, dường như các làn sóng điện đang truyền khắp người tôi. Tôi vừa đọc vừa chảy nước mắt giàn giụa.

Kể từ hôm đó tôi biết mình không hề cô đơn. Vì tôi vẫn có các bạn, vẫn có mọi người thân và các bạn của tôi.

Hoài Đặc vốn không quen tôi, sau khi đọc bài viết của tôi, anh quyết định gọi tôi là “Hoa hướng dương không cần mặt trời”. Tại Singapore có lần anh đã nhìn thấy một vườn hoa hướng dương nhưng trong đó có vài bông rất đặc biệt: chúng “cố tình” không ngoảnh về phía mặt trời. Hoài Đặc cảm thấy rất thú vị: thì ra cũng có những đóa hoa hướng dương không muốn sinh tồn theo qui định của số phận, chúng dám tự quyết định quỹ đạo của đời mình!

Hoài Đặc nói anh cảm thấy tôi chính là mấy bông hoa hướng dương ngộ ngược - à không - không cần đến mặt trời; tôi đã không vì bệnh tật dày mình mà mất đi nụ cười, cũng không vì bị số phận giày vò mà mất đi khao khát cảm nhận những hương vị ngọt ngào của cuộc sống. Vì thế anh giúp tôi mở một diễn đàn mang tên gọi rất có ý nghĩa là “Hoa hướng dương không cần mặt trời”.

Sức mạnh trên mạng quả là vô cùng to lớn, bức thư của tôi được truyền qua truyền lại rồi chuyển đến www.o4fun.net, thư của Hoài Đặc được tới tập chuyển đến các hộp thư của các bạn của Tiffany. Và thế là một người mà tôi chưa từng quen biết đã dẫn vô số các bạn chưa từng quen biết bước vào cuộc đời tôi.

Từ nhỏ đến giờ tôi không nhớ mình đã bao nhiêu lần phải vào phòng phẫu thuật nữa, trong này thường bật máy điều hòa rất mạnh để hạn chế vi khuẩn phát triển, cho nên nhiệt độ rất thấp. Cái lạnh cộng với sợ hãi và hồi

hộp khiến tôi run rẩy, tim đập thình thịch mỗi lúc một nhanh. Lúc đó tôi chỉ mong có đôi bàn tay ấm sẽ nắm lấy bàn tay tôi đang run run, và nói với tôi “đừng sợ, mọi việc rồi sẽ ổn thôi!”. Bây giờ bàn tay đầy nhiệt tình mà tôi mong chờ đã xuất hiện thật rồi, không chỉ có một mà là có hàng chục, hàng trăm.

Có nhiều người nhà của các bạn đang là bệnh nhân, hoặc nhiều người thân của bệnh nhân thường viết thư trao đổi với tôi “nên làm gì để có thể vui vẻ”. Cách nghĩ của tôi rất đơn giản: đó là ngày ngày hãy luôn tươi cười. Ta có phẫn chán thì mới giúp cho “tế bào vui vẻ” đủ sức tiêu diệt tế bào ung thư!

Tôi cảm thấy có tinh thần tốt thì thể xác sẽ trở nên khỏe mạnh. Bởi vì từ ngày gia nhập đại gia đình www.o4fun.net, đời sống của tôi đã trở nên dồi dào mạnh mẽ; dường như cả tinh thần lẫn thể xác đều được thần linh trợ giúp thật tuyệt vời! Những thay đổi kỳ diệu này đã làm cho tôi muốn bắt chước cách gọi của kênh bán hàng qua mạng mà reo lên: “Này Jack! Thật là hết sức kỳ diệu: tại o4fun đang có sức mạnh siêu nhiên!”.

Tôi tin rằng nguồn sức mạnh này cũng có thể cổ vũ mọi người và các bạn ở khắp nơi trên thế giới; mọi người hãy tin ở sức mạnh của tế bào vui vẻ, và hoàn toàn chớ nên coi thường ý chí của con người! Nụ cười của tôi là một minh chứng rất chuẩn!

Tôi đã có mọi người thân và các bạn! Tôi là người hạnh phúc nhất trên thế gian này!

Hết.

dch@vniss.net

thuvien-ebook.com

* Tôi biết Tử Khâm khi đang là giảng viên Đại học Hoa Phạn, Tử Khâm vừa thi đỗ vào học phần một của chương trình giáo dục học. Trước khi vào lớp, tôi thấy có một đôi nạng dựng ngoài cửa, tôi bước vào và nhìn quanh một lượt xem sinh viên nào đang bị đau. Tôi thấy có một nam sinh thường hay chơi bowling đầu gối anh ta đang quấn băng, tôi bật cười: “Chỉ thế thôi mà cũng phải chống nạng à?”. Bầu không khí lúc đó hơi lắng xuống, tôi nghĩ có lẽ mới khai giảng cho nên họ chưa quen với câu nói đùa của thầy. Nhưng sau đó thì tôi đã biết đôi nạng đó là của ai. Cảm giác ngượng ngùng của tôi lúc đó giống lần tôi vỗ vai một bạn đồng nghiệp và nói: “Anh đã đề ria à? Rất có cá tính đấy!”, sau đó tôi mới biết anh ấy vừa có tang người thân.

Và tôi cũng hiểu tại sao đã tan lớp rồi mà Tử Khâm vẫn ngồi lại chưa ra về. Có lẽ là vì muốn để cho người thầy là tôi được thêm một chút tôn trọng. Đức tính hay quan tâm nghĩ đến người khác của cô cũng làm tôi thấy ấm áp, gần gũi.

Mỗi lần biết tin về những diễn biến mới về bệnh tật của Tử Khâm, tôi không khỏi thấy lo âu, vừa chột định nói thì tôi lại cảm thấy những lời an ủi vô vị này chứa đựng một sự trống rỗng. Thế mà ở đầu dây điện thoại bên kia Tử Khâm vẫn “rất đúng lúc” vang lên tiếng cười cười mở; dường như cô không làm sao cả! Có lẽ bởi cô không nỡ làm cho người khác phải lo lắng, hoặc có lẽ vì cô đã rất thấu hiểu về cuộc sống!

Giống như điều cô đã nhắc đến trên diễn đàn “o4 fun”: “buồn, cũng là một ngày; vui, cũng là một ngày; tôi sẽ mãi mãi lựa chọn hãy vui để đón chào mỗi ngày”.

Nhìn những mẩu tin đăng nhan nhản trên báo chí về các vụ tự sát, tôi chột nhớ đến câu nói của Helen Kayler: “Tôi khóc vì mình không có đôi giày mới, nhưng đến khi tôi nhìn thấy có những người chẳng còn chân nữa thì tôi nhận ra rằng mình đã có rất nhiều thứ rồi!”. Tôi nghĩ với những người đang rơi vào tình thế tuyệt vọng, có lẽ họ thật sự có những cửa ải không thể vượt qua, nhưng nếu lựa chọn “tự sát” thì nào có thể giải quyết được điều gì?

Khi anh hơi hụt kết liễu cuộc đời mà với anh thì chỉ là sự thờ hít, anh có nghĩ rằng có rất nhiều người khác đang dùng hết nghị lực mạnh mẽ để giành được hay không? Phải chăng lựa chọn sự buông xuôi là vì chúng ta đã sở hữu quá nhiều rồi? Cuộc đời là gì? Tôi nghĩ rằng trong cuốn sách này Tử Khâm đã giải nghĩa rất tuyệt vời!

Trần Gia Thành

(Phó GS bộ môn giáo dục học)

Tử Khâm nói: trong năm 2003, cô gần như đã mất đi những thứ mà người khác có thể bị mất trong suốt cả cuộc đời; nhưng cũng trong năm đó cô đã được những thứ mà người khác phải dùng cả cuộc đời mới có thể giành được. Có lẽ cô không thể sống quá 30 tuổi, nhưng cô không hề né tránh nói đến cái chết. Vì cô nghĩ rằng “phải biết về cái chết đã, thì mới hiểu sự sống”.

Gần đây ngành y tế Đài Loan mới công bố 10 nguyên nhân chủ yếu của tử vong, thì tự sát đứng hàng thứ chín. Số người chết do tự sát đã tăng 4,65% so với năm kia; 10,78% các vụ tự sát là thanh thiếu niên. Vấn đề thanh thiếu niên tự sát ngày càng trở nên nghiêm trọng. Nhiều thầy cô giáo và phụ huynh sau khi đọc cuốn sách của Tử Khâm đã phát biểu: “Trước vấn nạn về sự tự sát trong thanh thiếu niên, cuốn sách này là một lời giải đáp rất tốt cho cuộc sống; nó cũng giúp lớp độc giả trẻ tuổi càng biết nâng niu cuộc đời của mình”.

Lý Ngọc Thanh (*Đài Loan Thời Báo*)

Lá thư cuối cùng của đóa hướng dương

Trần Tử Khâm và nụ cười lạc quan - Ảnh tư liệu

TT - Trần Tử Khâm - cô gái Đài Loan dũng cảm chiến đấu với căn bệnh ung thư - đã đi hết cuộc đời tươi đẹp (28-8-2006).

Trần Tử Khâm - cô gái 28 tuổi - đã dùng chính cuộc sống của mình để viết nên hai cuốn sách *Hoa hương dương không cần mặt trời* (NXB Văn Hóa Thông Tin - *Tuổi Trẻ* đã trích đăng nhiều kỳ) và *Những bức thư yêu thương gửi cho cuộc sống*, mặc dù đã nghe các bác sĩ tuyên bố không thể sống quá 30 tuổi, nhưng cô vẫn rất lạc quan, kiên trì sống đến giây phút cuối cùng của cuộc đời.

Nhìn thẳng vào cái chết, cô đã vui vẻ nói với các bạn rằng: hi vọng các bạn khi đến tham gia tang lễ của mình hãy đem theo những bông hoa hồng phấn và nước hoa ly, mỉm cười đưa tiễn cô chặng đường cuối cùng. Và quả đúng như tâm nguyện của Trần Tử Khâm, đám tang của cô đã tràn ngập hương hoa ly, bức ảnh Trần Tử Khâm đang tươi cười rạng rỡ, không khí lãng mạn và cô điển.

Tôi muốn nhắc các bạn hãy luôn xem tôi là người dũng cảm trên suốt con đường đã qua, đừng ủ rũ, thất vọng, buồn khổ bởi tôi đã trở thành một thiên thần nhỏ. Tiffany (tên tiếng Anh của Khâm) không bao giờ từ bỏ hi vọng. Tôi đã phải sống thật tốt, thật cố gắng mới có thể rời xa các bạn trong tâm trạng thanh thoi và không hối tiếc điều gì. Dù buồn phiền hay vui vẻ, miễn sao đã sống thật tốt thì bao giờ nhớ lại đều thấy thú vị. Đường trắng khi bị nướng khét thì có thể làm thành kẹo caramen ngon tuyệt. Đừng cứ để ý mình thiếu gì, mà nên xem mình đang sở hữu cái gì!

Khi tôi từ bỏ bệnh tật trên cơ thể, bỏ đi tất cả vui vẻ buồn phiền và trở về thiên đường để làm một thiên thần nhỏ, lúc đó tôi sẽ báo cho các bạn biết tôi rất khỏe. Tôi cũng hoan nghênh các bạn đến xem tôi sẽ nghịch ngợm như thế nào trong party cuối cùng trên nhân gian của tôi. Tôi hi vọng trong các bạn đến dự party cuối cùng này của tôi, con gái mặc quần áo màu hồng nhạt, con trai đừng mặc quần áo đen mà nên mang đồ trang trí màu hồng nhạt.

Còn tôi muốn mặc âu phục hoặc lễ phục. Tôi phải làm mình xinh đẹp mới được. Tóm lại, tôi mong muốn có không khí thú vị và thoải mái, đừng nghiêm túc quá, như thế sẽ rất chán! Cuối cùng tôi muốn ghi một đoạn băng cho các bạn, để tất cả mọi người đều nhớ được nụ cười của Tiffany. Và mỗi khi nghĩ đến tôi, nụ cười sẽ nở trên đôi môi của mọi người.

Cảm ơn các bạn xem tôi, nhiều khi không dễ thương, là dễ thương. Và cho tôi rất nhiều bao dung và khuyến khích. Một câu ngắn gọn “Cố gắng lên!” cũng là nhiên liệu cho dũng khí của tôi, và làm cho tôi vô cùng vui vẻ. Thế giới này rất thú vị, thế giới này cũng rất tươi đẹp, mặc dù đôi khi người ta sẽ gặp phải một tí khó khăn. Tôi vẫn mong muốn được nhìn thấy thế giới này đẹp mãi. Cho nên vì Tiffany, các bạn nên cố gắng phấn đấu tiếp nữa nhé. Tôi nghĩ khi đến thiên đường tôi cũng sẽ là thiên thần được nhiều người yêu thương. Vì tôi là Tiffany dễ thương nhất và nghịch ngợm nhất.